

Fonteta, cap i casal de Catalunya

written by Albert Pont | 1 de juliol de 2021

Al llarg de la legislatura que tot just comença, vencen 44.000 M€ de deute de la Generalitat contrets a través del Fons de Liquidat Autònomic (FLA), d'un total de més de 80.000 M€. Teòricament, aquest era el botó nuclear que ens havia de catapultar a la independència i que tots els governs al llarg del procés sobiranista s'han negat a activar. El seu més que justificat impagament hauria forçat la intervenció de la Generalitat, si no la seva suspensió, i això podria haver servit de catalitzador per fer efectiva la independència; i tot sense provocar la fallida de la Generalitat, perquè les agències de qualificació no consideren com a *default* l'impagament de deute entre administracions d'un mateix estat. Aquest era un risc real que el govern espanyol ha sabut neutralitzar amb la complicitat dels partits mal anomenats sobiranistes.

En teoria, el FLA tenia la finalitat de finançar el dèficit públic de les comunitats autònomes. A la pràctica, ha acabat servint perquè Catalunya financés el govern espanyol. L'explicació és senzilla. El govern central va traslladar a les comunitats autònomes la major part de les limitacions de dèficit fiscal imposades per la UE malgrat que aquestes són precisament les administracions que sustenten l'Estat del benestar (sanitat, educació, serveis socials...). El govern central, en canvi, es va atribuir un marge de dèficit públic molt major que aquell al qual obligava a les comunitats autònomes. Així, les despeses de personal públic, defensa i inversions públiques que es reparteixen unes poques empreses de l'IBEX-35, varen poder esquivar les noves exigències pressupostàries que el rescat encobert de l'economia espanyola per part de la UE va imposar.

En «contrapartida» el govern espanyol va crear el FLA que permetia fer front als pagaments de les administracions autonòmiques amb tercers; això sí, a costa d'acceptar un tipus d'interès pel seu finançament molt superior al del mercat i a costa també d'endeutar-se amb el govern central en un període de màxima tensió política. Any rere any, l'arbitrarietat política del govern espanyol ha exonerat d'endeutar-se a nombroses comunitats «afins» igualment deficitàries, mentre Catalunya ha vist com el seu deute públic es dispara fins a superar els 80.000 M€; el 80% del qual és contret amb el govern espanyol. Així és com gràcies al FLA i a la complicitat de les autoritats autonòmiques i dels partits en el govern, Catalunya ha esdevingut la comunitat més endeutada, tot i ser aportadora neta a les arques de l'Estat, ser la primera de la classe pel que fa a les retallades pressupostàries i disposar de quatre vegades menys funcionaris que algunes de les comunitats receptores de la nostra solidaritat.

Aquestes mateixes autoritats autonòmiques són les que el 2013 varen revisar a la baixa els càlculs del dèficit fiscal de Catalunya. Recordem que el 2009 el govern espanyol va publicar per primera vegada les balances fiscals, corresponents a l'exercici del 2005. Segons les dades oficials, el dèficit fiscal de Catalunya superava de llarg els 22.500 M€ anuals quan el PIB de Catalunya era de 180.000 M€. Però donat que la crisi econòmica i financera de 2008-2014 va estancar l'evolució del PIB català, la Conselleria d'Economia de la Generalitat va estimar un dèficit fiscal de 16.700 M€ mantenint el seu pes relatiu sobre el PIB; una hipòtesi, per cert, prou discutible. El cas és que, des d'aleshores, el PIB català ha anat augmentant fins a fregar els 240.000 M€ (2019). Tanmateix, la Generalitat no ha actualitzat el dèficit fiscal d'acord amb l'evolució a l'alça del PIB amb la mateixa celeritat que el va reduir el 2013. Deu ser que no els convé fer-nos saber que el dèficit fiscal supera els 24.500 M€ anuals; i això sense tenir en compte ni les altes taxes d'economia submergida que hi ha a les comunitats receptores

netes, ni altres factors macroeconòmics que empetteixen aquesta xifra, ja de per si prou escandalosa.

Entre ambdós paranys, al llarg de l'actual legislatura, Catalunya aportarà més de 145.000 M€ al govern espanyol de més amb la complicitat de les autoritats autonòmiques. No sorprèn doncs que al capdavant de la Conselleria d'Economia i Hisenda del nou govern es situï la mà dreta d'Isidre Fainé a proposta de JxC, un home que no va dubtar a donar suport a la deslocalització de La Caixa per alimentar el discurs de la por contra la independència.

En resum, al llarg de les darreres legislatures la Conselleria d'Economia ha experimentat una involució sense precedents. Fins al 27-S de 2015, semblava estar compromesa amb l'elaboració del disseny de la hisenda d'un estat independent. Posteriorment, sota la direcció de l'actual president de la Generalitat es va fer avortar qualsevol iniciativa de sobirania fiscal i es va desfer la feina feta per l'anterior titular del departament. Finalment, en aquesta tercera etapa que tot just comença, tenim una Conselleria d'Economia sota la direcció de CaixaBankBankia amb l'única finalitat d'assegurar que continuï l'espoli fiscal i que els catalans paguem obedientment un deute ominós que no ens correspon.

El terratrèmol que recentment ha sacsejat JxC al voltant del seu secretari general no s'hauria d'haver produït per unes simples declaracions públiques tant reveladores com desafortunades, sinó per evidenciar-se que des de fa anys està alliberat per La Caixa i, per tant, al seu servei. I escandalitza, encara més, que la resta de la seva cúpula tanqui files al seu voltant després que alguns dels seus màxims responsables avortessin la iniciativa de fer fora de les cambres de comerç catalanes les empreses deslocalitzades durant el procés sobiranista; una deslleialtat a les bases sobiranistes que Isidre Fainé sabrà recompensar.

Qui d'ara endavant vulgui fer la independència, haurà de tenir

molt clar de què ens volem independitzar. Cap dels líders, partits i institucions en qui hem confiat fins ara farà la independència per nosaltres.